

תת"ע 12649/06/23 - חוסאם ח'לאילה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 12649-06-23 מדינת ישראל נ' ח'לאילה
תיק חיצוני: 10158314772

מספר בקשה: 1

לפני כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף
הבבקש חוסאם ח'לאילה
נגד המשיבים מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ").

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 14.04.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 16.05.2024.

טענות הצדדים

המבקש עתר לביטול פסק הדין וטען כי בחודש ספטמבר (2023) התקיימה ישיבת הקראה בה נכח, הוא כפר בעבירה המיוחסת לו והתיק נקבע להוכחות. המבקש טען כי מעולם לא קיבל זימון לישיבת ההוכחות שכן לדבריו "כב' השופט העיר לקלדנית כי התיק יידחה לחודש אפריל, אך לא נמסר לי פרוטוקול, ולא נקבע מועד לדין, כך לפי הבנתי, ביהמ"ש הודיע לי שאני משוחרר". לדברי המבקש הוא המתין לקבלת זימון לישיבת ההוכחות באמצעות הדואר, אולם לא קיבל זימון וחלף כך הגיע לידי פסק דין אשר ניתן בהעדרו. עוד הוסיף המבקש כי ברכבו מותקנת דיבורית, והוא עומד על חפותו.

המשיבה ביקשה מנגד לדחות את הבקשה על הסף תוך שהיא מפנה לעובדה כי הבקשה הוגשה תוך חריגה מסד הזמנים הקבוע בחוק, מועד ישיבת ההוכחות נקבע במעמד המבקש, והמבקש לא הצביע על טענות הגנה או עיוות דין אשר יש בהן כדי להביא לביטול פסק הדין.

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(6) 793(2003)(להלן: "**עניין איטליא**"); ע"פ 1318/07 **אלטורי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שענייני בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

תחילה יצוין כי אכן הבקשה הוגשה תוך חריגה מסד הזמנים הקבוע בחוק ודי בנימוק זה כדי להביא לדחייתה על הסף. עיון בתיק בית המשפט מעלה כי המבקש עיין בפסק הדין באמצעות מערכת "נט המשפט" עוד ביום 18.04.2024 שעה 21:55, על כן היה עליו להגיש את בקשתו במסגרת סד הזמנים הקבוע בחוק.

למעלה מן הצורך, בחנתי את טענות המבקש לגופו של עניין, וגם בהן אין כדי להצדיק את קבלת הבקשה וביטול פסק הדין.

המבקש טוען כי לא ידע על מועד הדיון ביום 14.04.2024 ומשכך לא התייצב אליו, יחד עם זאת הדבר עומד בסתירה מוחלטת לפרוטוקול הדיון מיום 11.09.2023.

בישיבה מיום 11.09.2023 אשר נערכה במעמד הצדדים, המבקש כפר במיוחס לו, בית המשפט קבע את התיק לשמיעת ראיות ליום 14.04.2024 וציון בהחלטתו את חובת המבקש להתייצב לדיון אחרת ישפט בהעדרו, כן נרשם כי ההחלטה ניתנה במעמד הצדדים. משכך לא ניתן לקבל את טענת המבקש לפיה לא ידע אודות מועד הדיון.

משבחר המבקש לא להתייצב לדיון אשר נקבע בנוכחותו, אין לו אלא להלין על עצמו. די להפנות בעניין זה לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאיב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי "**אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך**

טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

לאור האמור לעיל, אני קובעת כי המבקש זומן כדין ולא הצביע על כל סיבה מוצדקת אשר מנעה ממנו להתייצב לדיון.

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו. הגם שהמבקש כפר בעבירה המיוחסת לו והתיק נקבע לשמיעת ראיות, אין בדבר כדי להוכיח עיוות דין. נקבע זה מכבר בפסיקה כי כפירה בעבירה אין בה כדי לבסס עיוות דין ואין בה להביא לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר. ראה בעניין זה דבריו ביהמ"ש העליון ברע"פ 1773/04 **אלעזרה אסמעיל נ' מ"י**, (ניתן ביום 23.2.04) לפיהם:

"העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא".

כן ראה קביעת בית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ת 42317-04-24 **זובידאת נ' מ"י**, שם נקבע כי:

"כפירתו של המערער בדברי השוטר, אינה הופכת את התשתית הראייתית על פניה, שהרי לפי שיטה זו כל הכופר הרי שיש לבטל את פסק הדין שניתן בהעדרו, ולא היא".

יתירה מזו, בישיבה מיום 11.09.2023 המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה, ובבקשה בה עסקינן טען כי ברכבו מותקנת דיבורית. ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' סאלם** (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

לאור האמור, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט' סיוון תשפ"ד, 15 יוני 2024, בהעדר הצדדים.

